

SAKKE

pääsee joukkueeseen

 Kids

JORMA NENONEN

Jorma Nenonen

Sakke pääsee joukkueeseen

SAGA Egmont

Sakke pääsee joukkueeseen

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1990, 2021 Jorma Nenonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727157832

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Petteri saa opetuksen

Tiukka ranneveto ja kiekko on ylänurkassa! Joukkueoverit ryntäävät halaamaan ja onnittelemaan. Voi juma! Minä tein sen, Sakke ajatteli, heitti hanskansa ja mailansa jälle ja halaili pelikavereita silmät kosteina.

– Sakari! Herätys! Aamiaiselle ja kouluun!

Silmiään hieroen Sakke nousi sängystä ja meni keittiöön. Äiti oli laittanut teen ja voileivät valmiiksi, mutta ne eivät nyt maistuneet. Uni oli ollut niin todellinen, että täytyi oikein miettiä kumpi oli totta, aamiainen vai maali.

– Sakari! Kello on varttia vaille. Kohta myöhästyt koulusta. Onko läksyt tehty?

Äidin ääni karisti viimeisetkin epäilyt ja Sakke vastasi ärtyisenä:

– Ei meillä mitään läksyjä ollut. Enkä minä myöhästy.

Vielä koulumatkalla Sakke muisteli untaan ja havahtui vasta kuullessaan Petterin äänen.

– Voi jumalaut, jätkät! Oli se mahtavaa vetää sitä jätkää turpiin.

– Löitkö sitä ihan tosissaan?

– Mitä tuomari sanoi?

– Ei se mitään sanonut. Ei se edes huomannut. Mutta ei se jätkäkään enää tullut kentälle.

Ei tuota jaksa kuunnella, Sakke ajatteli ja maleksi pihalla etsien seuraa.

– Onkohan ne matikan kokeet vaikeat? kuuli Sakke Jarin kysyvän.

– Se riippuu siitä, onko ope tehnyt ne itse vai ottaako se valmiita. Valmiit on aina paljon vaikeampia, arveli Kimmo.

Voi vitsi! säikähti Sakke ja alkoi muistella viimeaikaista menestystään matematiikassa. Viimeksi oli tullut vitonen kokeista. Mietteet katkaisi kellon soitto.

Naulakolla pojat tenttasivat yhä Petteriä.

– Montako maalia teit?

– Ope tulee!

Huuto karkoitti oppilaat nopeasti luokkaan, ja tapansa mukaan nurkkiin kurkisteleva opettaja ei saanut tällä kertaa kiinni yhtään piilottelijaa.

– Huomenta, sanoi opettaja.

– Hyyyvää huuomeentaa, vastasi luokka.

Pienoinen kauhu rinnassaan Sakke katseli opettajan pöydälle pudottamaa paperipinkkaa. Siinä ne kokeet olivat!

Kun paperit oli jaettu Sakke istui pitkään pureskellen kynäänsä. Hän mietti ankarasti, miten selviäisi tästä pulmasta. Hän ei muistanut mitään murtolukujen yhteen- ja vähennyslaskusta. Minä lasken ja pyyhin, lasken ja pyyhin, hän viimein keksi. Sakke muisteli miten opettaja oli aina puhunut

yrittämisestä, olipa opettaja sanonut niinkin, että jo pelkästä yrittämisestä annetaan jonkinlainen numero. Sakke suorastaan ihastui ajatukseensa ja päätti tehdä koepaperistaan niin suttuisen, ettei opettaja saisi siitä selvää suurennuslasillakaan.

Tunnin päättyessä Saken paperi oli todellakin niin sotkuinen lukuisten pyyhkimisten jäljiltä, että opettajalla olisi varmasti töitä sitä tarkastaessaan.

Mennessään välitunnille Sakke oli edelleenkin varma ideansa toimivuudesta. Toisaalta omatunto alkoi hiukan pistellä.

Erityisesti tänä vuonna koulu oli ollut hänelle kuin tervanjuontia. Miettiessään syitä siihen hän huomasi, että juuri tänä syksynä häntä oli kiusattu enemmän kuin ennen. Oli häntä ennenkin kiusattu, varsinkin Petteri oli aina ollut kimpussa. Mutta sitä hän ei tajunnut, miksi juuri tänä syksynä erityisen paljon, ja juuri lätkäjoukkueen pojat.

Minun pitää tehdä asialle jotakin, Sakke ajatteli. Minä alan lukea ja paskat välitän jatkien puheista vaikka ne kuinka leuhkisivat pelaamisellaan. Sitten ei enää tarvitse kuunnella opettajan eikä isän ja äidin mäkätystä huonosta todistuksesta, hän päätti. Samassa kello soi.

Tavanomainen hälinä täytti luokan ja Sakke kuunteli sitä puolella korvalla. Ihmeellinen ylänurkkaveto oli eilen tehty pelissä, samanlainen, josta Sakke oli nähnyt unta. Jalonen oli vetänyt rystypuolelta. Tyttöjen kinastelu yhtyeistä noudatti myös tuttua kaavaa. Yksi tykkäsi yhdestä ja toinen toisesta. Vastapuoli oli aina tyhmä.

Opettajan tulo lopetti kinastelut.

– Istukaa, sanoi opettaja.

– No niin. Annetaanpa kirjojen olla kiinni vähän aikaa ja kuulustellaan läksy. Mikä se olikaan? Janne?

– Espanjan maatalous.

– Hyvä. Mitä erityispiirteitä on Espanjan maataloudessa?

Synkkiin ajatuksiin vaipunut Sakke vaistosi luokan hiljaisuuden ja nostaessaan katseensa hän huomasi opettajan tuijottavan itseään.

– Sakari, vastaapas kysymykseen.

– Napoleon, lipsahti Sakelta ja luokka hörähti nauramaan. Sakke päyili kuin apua etsien ympärilleen ja vähitellen tajusi itsekin vastauksensa mielettömyyden. Mistä nimi lieneekin juolahtanut mieleen ja miksi hänen piti mennä se ääneen möläyttämään? Muu luokka hörähteli edelleen, mutta vaiken opettajan korottaessa ääntään.

– Mitä?

Sakke tuijotti lattiaa eikä uskaltanut nostaa päätään. Ankarasti hän yritti muistella opettajan kysymystä, mutta eihän se tullut mieleen, kun hän ei ollut sitä edes kuullut. Istuessaan siinä luokan keskipisteenä Saken oli tunnustettava, että siitäkin oli kauan, kun hän viimeksi oli avannut maantiedon kirjan.

– Kuulepas, Sakari. Minä olen hiukan huolestunut sinun koulunkäynnistäsi. Varsinkin tänä syksynä sinä olet ollut mahdottoman hajamielinen. Mistä se johtuu?

Lopeta jo! On tässä luokassa muitakin rääkättäviä ja muutkin unohtavat tehdä tehtävänsä, ajatteli Sakke itkua niellen.

Opettaja ei kuitenkaan lopettanut, vaan piti vauhtiin päästyään tavallisen saarnansa läksyjen lukemisesta ja koulun käynnin tärkeydestä. Se sai muutkin oppilaat hiljaisiksi ja lopputunti sujui kommelluksitta.

Välitunnille mennessään Sakke oli niin ajatuksissaan, ettei muistanut vältellä poikaporukkaa, jota hän oli jo pari vuotta kiertänyt.

– Sakke! Milloin sinä tuut harkkoihin? Me tarvittais maalinkijöitä joukkueeseen, huuteli Petteri ja päästi päälle räkäisen naurun. – Ai niin. Eihän sulla ole varusteitakaan eikä joukkueessa voi pelata, jos ei ole varusteita. Hei jätkät! Meidän iskä osti mulle uudet luistimet eilen. Bauerit.

– Paljonko ne maksoi? Eikö Gretzkylläkin ole Bauerit?

Poikajoukko alkoi väitellä ihanteidensa luistinmerkeistä ja Sakke pääsi livahtamaan sakin kynsistä.

– Sakke! Tuu! Aletaan jalkapalloa. Jari siinä huuteli ja pomputteli palloaan. Jari oli himojalkapalloilija, luokan paras, ja hyvä luistelemaankin. Saken mielestä oli kummallista, ettei hän pelannut missään joukkueessa, ei jalkapallo- eikä jääkiekkjoukkueessa.

Välitunti sujahti kivasti palloa potkiessa. Molemmat olivat vuoroin mokkena ja tykittäjänä. Jari tiesi, ainakin Saken mielestä, kaikki maailman huippupelaajat ja molemmat saivat vuorollaan olla Diego Maradona, Hugo Sanzches, Gary Lineker, Ruud Gullit, Marco van Basten, Ronald Koeman, Lotthar Matthäus ja Ian Rush.

Päivän viimeinen tunti oli liikuntaa ja Saken mennessä muovikassi kädessä pukukopin virkaa tekevään parakkiin, oli Petteri jo sitomassa uusia Bauereita jalkaansa.

– Tämmöisillä se Gretzkykin luistelee, totesi Petteri ympärillään oleville kavereille.

Saken kädet hiukan tärisivät hänen sitoessaan omia luistimiaan.

– Hei, Sakellahan on putkiluistimet. Kattokaa jätkät. Hahhhaaa.

– Onko nuo ostettu teidän isälle?

– On mulla uudetkin luistimet, mutta ne on teroitettavana. Ne tylsyivät heti, kun jäällä oli hiekkaa, valehteli Sakke kiukkuisena.

– Näkis vaan.

Isän kanssa oli joskus ollut puhetta uusien luistimien hankkimisesta, mutta isä oli aina vedonnut rahapulaan ja niinpä Sakke oli saanut luistella iänikuisen vanhoilla putkiluistimilla. Karvaat kokemukset isän lupauksista palautuivat Saken mieleen. Kyllähän se lupasi vaikka mitä, mutta ei ikinä pitänyt lupauksiaan. Kolme vuotta sitten isä oli luvannut ostaa Sakelle uudet sukset hiihtokilpailuihin. Mutta kun Sakke oli tullut kotiin koulusta valmiina lähtemään suksikauppaan, isä olikin taas työssä ja sukset jäivät ostamatta.

Kyllähän Sakke ymmärsi, että rahaa tarvittiin, kun koti oli vasta rakennettu ja siitä oli paljon velkaa. Mutta sittenkin isä oli luvannut hänelle sukset. Parempi, ettei olisi luvannutkaan, kuin että lupasi ja petti.

Sakke sai luistimet sidotuksi. Suurin osa luokasta oli kaukalossa laukomassa ja kuljettelemassa. Opettaja saapui ja komensi oppilaat riviin. Jaon tekijöiksi opettaja määräsi Petterin ja Keijon.

Saken yllätykseksi Keijo valitsi hänet jo kolmantena. Usein hän oli saanut odotella valitsemistaan ihan viimeiseen saakka. Mielissään Keijon osoittamasta luottamuksesta Sakke yritti todella tosissaan. Hänellä olikin pari hyvää maalintekopaikkaa, mutta pallo sujahti hiuksen hienosti maalin ohi molemmilla kerroilla. Loppupuolella tuntia, tilanteen ollessa 3–4 Saken joukkueen tappioksi, Sakke sai mainion syötön Keijolta keskikentälle. Poika vilkaisi eteensä ja huomasi vastassaan vain Petterin. Nyt minä näytän tuolle kiusaajalle, hän ajatteli ja puri

hammasta. Sakke otti lisää vauhtia, heilautti siniviivan jälkeen päätään vasemmalle kiertäen kuitenkin samalla oikealle. Petteri meni tähän harhautukseen täydellisesti. Varmana onnistumisestaan Sakke kaartoi maalille ja pisti pallon aivan maalitolpan juuresta verkkoon. Maila korkealle kohotettuna hän otti vastaan kaverien taputukset ja onnittelut ja ”Hyvä Sakke”-huutoja kuului joka puolelta. Se oli tasoittava maali, ja hetken kuluttua opettajan pilli soi ottelun päättymisen merkiksi.

– Se oli kyllä vahinko se Saken maali, Petteri sanoa töksäytti pukukopissa.

– Se saikin niin hyvän syötön, että ei siitä olisi voinut kukaan epäonnistua, säesti joku toinen.

– Ei se mitään maalia olisi saanutkaan, jos minä olisin ollut tosissani. Mutta ei mua tällaiset leikkipelit huvita, joukkueessa on paljon mukavampaa, kun on varusteet ja kaikki, selitti Petteri.

Sakke ei vastannut mitään, vaan lähti pukukopista hiljaa vihellellään.

2. Sakella käy säkä

”On mulla uudetkin luistimet, mutta ne on teroitettavana!” Voi vitsi! Miksi minun pitikin mennä valehtelemaan? Olisin antanut jätkien vaan soittaa suutaan, niin olisin päässyt paljon helpommalla. Mistä minä nyt saan ne luistimet? Ne pitäisi olla jo ensi liikuntatunnilla, muuten nousee tosi kova mekkala, Sakke kiukutteli itselleen ja potki lumipaakkuja kävellessään kotia kohti.

Kotona hän hotkaisi maitoa ja pari voileipää ja lähti pyöräilemään kaupungille. Kuin itsestään hän joutui Sovionkadulle urheiluliikkeen ikkunan taakse. Siellä ne edelleen olivat, luistimet, joita hän oli koko syksyn käynyt ihailemassa. Sinikeltaiset Grafit, hinta 1 340 mk. Lumoutuneena poika tuijotti luistimia ja kuvitteli kiitävänsä Grafit jalassa jäähallin kaukalossa.

Luistimista haaveillen Sakke pyöräili jäähallille Koivuluotoon. Halli oli valmistunut vasta pari vuotta sitten ja kiilteli vielä uutuuttaan. Nuoremmatkin juniorijoukkueet pääsivät

Sakkea harmittaa. Isä ei suostu ostamaan uusia luistimia, ja Saken on luisteltava ikivanhoilla hokkareilla. Vanhat luistimet ovat vain yksi asia, josta Sakkea kiusataan, ja kaiken lisäksi koulukin on viime aikoina sujunut kovin huonosti. Eräänä päivänä Sakke päättää kuitenkin näyttää kiusaajilleen. Hän tekee koulun liikuntatunnilla sellaisen maalin, että kaikki jäävät hiljaisiksi. Eikä mene aikaakaan, kun Sakke löytää itsensä jääkiekkjoukkueesta – jalassaan tuliterät luistimet!

Sakke pääsee joukkueeseen aloittaa neliosaisen jääkiekosta kertovan nuortenkirjasarjan.

Kirjailija **Jorma Nenonen** (s. 1952) työskenteli pitkään rehtorina. Hän on julkaissut jääkiekkomaailmaan sijoittuvan Sakke-nuortenkirjasarjan.